HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

15 aprilie 2010 *

În cauza C-542/08,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Verwaltungsgerichtshof (Austria), prin decizia din 12 noiembrie 2008, primită de Curte la 4 decembrie 2008, în procedura

Friedrich G. Barth

împotriva

Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, președinte de cameră, doamna C. Toader, domnii C. W. A. Timmermans (raportor), P. Kūris și L. Bay Larsen, judecători,

* Limba de procedură: germana.

avocat general: domnul Y. Bot,
grefier: domnul M.-A. Gaudissart, șef de unitate,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 4 februarie 2010,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru domnul Barth, de Laurer și Arlamovsky, Rechtsanwälte;

— pentru guvernul austriac, de domnul E. Riedl, în calitate de agent;

— pentru guvernul ceh, de domnul M. Smolek, în calitate de agent;

— pentru guvernul francez, de domnii G. de Bergues și B. Cabouat, precum și de doamna A. Czubinski, în calitate de agenți;

— pentru guvernul italian, de doamna I. Bruni, în calitate de agent, asistată de domnul F. Arena, avvocato dello Stato;

— pentru guvernul polonez, de domnul M. Dowgielewicz, în calitate de agent;

— pentru Comisia Europeană, de domnii V. Kreuschitz și G. Rozet, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 39 CE și a articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 1612/68 al Consiliului din 15 octombrie 1968 privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Comunității (JO L 257, p. 2, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 11), precum și a principiului efectivității.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Barth, pe de o parte, și Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung (Ministerul Federal al Științei și Cercetării), pe de altă parte, privind o decizie prin care domnului Barth i s-a opus prescripția parțială a cererii sale de acordare a unei indemnizații speciale de vechime.

Cadrul juridic

Reglementarea comunitară

3 Potrivit articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1612/68:

„Lucrătorul resortisant al unui stat membru nu poate fi tratat diferit, pe teritoriul celorlalte state membre, față de lucrătorii naționali, pe criterii de cetățenie, în ceea ce privește condițiile de încadrare în muncă și de muncă și, în special, în ceea ce privește remunerarea, concedierea și, în cazul în care rămân fără un loc de muncă, reintegrarea profesională și reangajarea."

Reglementarea națională

4 Legea salarizării din 1956 (Gehaltsgesetz 1956, denumită în continuare „GehG"), în versiunea ce rezultă din legea publicată în BGBl. I, 109/1997, prevede la articolul 50 bis alineatul 1:

„Un profesor universitar […] care atestă o vechime de cincisprezece ani dobândită în acest post în universități din Austria […] și care a beneficiat timp de patru ani de indemnizația de vechime prevăzută la articolul 50 alineatul 4 poate solicita, începând de la data la care aceste două condiții sunt îndeplinite, o indemnizație specială de vechime luată în considerare pentru calculul pensiei pentru limită de vârstă, indemnizație a cărei valoare corespunde valorii indemnizației de vechime prevăzute la articolul 50 alineatul 4."

5 Legea publicată în BGBl. I, 130/2003, a adăugat la articolul 50 bis din GehG un alineat 4 formulat astfel:

„Calculul celor cincisprezece ani de vechime prevăzuți la alineatul 1 ia în considerare perioade efectuate:

1) după 7 noiembrie 1968 într-un post comparabil în universitatea dintr-un stat care este în prezent membru al Spațiului Economic European sau dintr-un stat al cărui stat succesor este în prezent membru al Spațiului Economic European ori

[…]”

6 GehG, în versiunea aplicabilă la data numirii reclamantului din acțiunea principală (BGBl. 318/1973), prevede la articolul 13 ter alineatul 1:

„Dreptul la prestații se prescrie dacă nu este exercitat în termen de trei ani de la data la care a fost furnizată prestația sau de la data la care a fost efectuată plata pe care se întemeiază.”

7 Potrivit articolului 169 bis din GehG, adăugat la această lege prin legea publicată în BGBl. I, 130/2003:

„1. Dacă un profesor universitar în activitate, pensionat sau emerit, atestă perioade de activitate precum cele prevăzute la articolul 50 bis alineatul 4 în versiunea ce rezultă din legea federală publicată în BGBl. I, 130/2003, care în prezent trebuie luate în considerare în temeiul legii menționate, trebuie ca, la cererea acestuia, indemnizația specială de vechime prevăzută la articolul 50 bis să fie adaptată în consecință. O asemenea cerere poate fi formulată de asemenea de către foști profesori universitari în cazul în care aceștia îndeplinesc condițiile […]

2. Adaptarea indemnizației speciale de vechime în temeiul alineatului 1 are efect retroactiv, dar numai începând de la 1 ianuarie 1994.

3. Cererile formulate în temeiul alineatului 1 sunt valabile dacă au fost introduse cel târziu la 30 iunie 2004.

4. În ceea ce privește drepturile în materie de remunerații și de pensii pentru limită de vârstă ce decurg din aplicarea alineatului 1 pentru perioade anterioare datei de 1 iulie 2004, termenul de prescripție de trei ani prevăzut la articolul 13 ter din prezenta lege […] nu ia în considerare perioada 30 septembrie 2003-30 iunie 2004."

Acțiunea principală și întrebările preliminare

8 Din decizia de trimitere reiese că reclamantul din acțiunea principală, de cetățenie germană, a exercitat în perioada 1 ianuarie 1975-28 februarie 1987 funcția de profesor universitar la Universitatea Johann Wolfgang Goethe din Frankfurt am Main (Germania). Acesta a fost numit, cu efect de la 1 martie 1987, profesor universitar ordinar la Universitatea din Viena (Austria). Prin această numire, reclamantul din acțiunea principală a dobândit de asemenea cetățenia austriacă.

9 Întrucât perioadele de activitate efectuate de reclamantul din acțiunea principală la Universitatea din Frankfurt am Main nu au fost luate în considerare în vederea acordării indemnizației speciale de vechime prevăzute la articolul 50 bis alineatul 1 din GehG, persoana interesată nu a primit această indemnizație.

10 După ce, luând în considerare Hotărârea din 30 septembrie 2003, Köbler (C-224/01, Rec., p. I-10239), legiuitorul austriac a modificat GehG prin legea publicată în BGBl. I, 130/2003, reclamantul din acțiunea principală a solicitat, printr-o scrisoare din 2 martie 2004 adresată Universității din Viena, adaptarea indemnizației sale speciale

de vechime pentru a se lua în considerare perioada în care și-a exercitat activitatea la Universitatea din Frankfurt am Main. Decizia pronunțată ca urmare a acestei proceduri administrative prevedea, la articolul 1, că reclamantul din acțiunea principală putea solicita de la 1 ianuarie 1994 indemnizația specială de vechime în temeiul luării în considerare a perioadei menționate. Articolul 2 din această decizie prevedea însă că adaptarea acestei indemnizații conform articolului 1 urma să producă efecte, în ceea ce privește remunerația, începând de la 1 octombrie 2000.

11 În acțiunea formulată la instanța de trimitere, reclamantul din acțiunea principală, care contestă în mod expres numai articolul 2 din respectiva decizie, nu repune în discuție data la care s-a considerat, la articolul 1 din aceasta, că putea solicita adaptarea indemnizației speciale de vechime. Reclamantul din acțiunea principală arată, în esență, că aplicarea normei de prescripție, la articolul 2 din aceeași decizie, nu este compatibilă cu dreptul comunitar, în special cu articolul 39 CE.

12 Apreciind că, pentru soluționarea cauzei cu care a fost sesizat, este necesară interpretarea dreptului comunitar, Verwaltungsgerichtshof a decis să suspende judecata și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Aplicarea unei norme de prescripție de trei ani în privința unor indemnizații speciale de vechime care, într-un caz precum cel din acțiunea principală, nu a fost acordată unui lucrător migrant, anterior Hotărârii [Köbler, citată anterior], din cauza unei reglementări interne incompatibile cu dreptul comunitar constituie o discriminare indirectă a lucrătorilor migranți în sensul articolului 39 CE și al articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul […] nr. 1612/68 sau o restricție privind libera circulație a lucrătorilor garantată de aceste dispoziții?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare: articolul 39 CE și articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul […] nr. 1612/68 se opun, într-un caz precum cel din acțiunea principală, aplicării unei asemenea norme de prescripție în privința unor indemnizații speciale de vechime care, anterior Hotărârii [Köbler, citată anterior], nu a fost acordată unui lucrător migrant, din cauza unei reglementări interne incompatibile cu dreptul comunitar?

3) Principiul efectivității împiedică aplicarea, în împrejurări precum cele din acțiunea principală, a unei norme de prescripție de trei ani pentru introducerea cererilor de acordare a indemnizației speciale de vechime aferente unei perioade din trecut și care nu a fost acordată beneficiarilor potențiali, cu încălcarea dreptului comunitar, din cauza unor norme de drept intern formulate explicit?"

Cu privire la întrebările preliminare

13 Prin intermediul întrebărilor preliminare formulate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă dreptul Uniunii se opune unei reglementări precum cea din acțiunea principală, care prevede un termen de prescripție de trei ani pentru introducerea cererilor de plată a indemnizațiilor speciale de vechime care, anterior pronunțării Hotărârii Köbler, citată anterior, nu a fost acordată unui lucrător care și-a exercitat dreptul la liberă circulație din cauza unei reglementări interne incompatibile cu dreptul comunitar.

14 Trebuie amintit că, în Hotărârea Köbler, citată anterior, Curtea a hotărât, în esență, că articolul 39 CE și articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1612/68 trebuie interpretate în sensul că se opun acordării unei indemnizații speciale de vechime de care, în temeiul unei dispoziții precum articolul 50 bis din GehG, în versiunea anterioară modificării formulate prin legea publicată în BGBl. I, 130/2003, benefi-

ciau numai profesorii universitari care dobândiseră o vechime de cincisprezece ani în universitățile din Austria.

15 Din decizia de trimitere reiese că Republica Austria s-a conformat acestei hotărâri adăugând alineatul 4, citat la punctul 5 din prezenta hotărâre, la articolul 50 bis din GehG, prin legea publicată în BGBl. I, 130/2003. Cererea de acordare a indemnizației speciale de vechime ca urmare a acestei modificări legislative este supusă, în temeiul articolului 13 ter alineatul (1) din GehG, unui termen de prescripție de trei ani, prelungit, dacă este cazul, cu perioada de nouă luni prevăzută la articolul 169 bis alineatul 4 din GehG.

16 În această privință, trebuie arătat că, pe de o parte, în împrejurările din acțiunea principală, un asemenea termen de prescripție constituie o modalitate procedurală aplicabilă căilor de atac destinate să asigure protecția unui drept conferit de dreptul Uniunii unui justițiabil, precum reclamantul din acțiunea principală. Pe de altă parte, dreptul Uniunii nu reglementează problema dacă, în asemenea împrejurări, statele membre pot prevedea un termen de prescripție.

17 Rezultă că în ordinea juridică internă din fiecare stat membru trebuie să se prevadă o astfel de modalitate procedurală, cu condiția ca, pe de o parte, această modalitate să nu fie mai puțin favorabilă decât cele aplicabile unor acțiuni similare din dreptul intern (principiul echivalenței) și, pe de altă parte, să nu facă practic imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de ordinea juridică a Uniunii (principiul efectivității) (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 noiembrie 1998, Aprile, C-228/96, Rec., p. I-7141, punctul 18 și jurisprudența citată).

18 Întrebările adresate de instanța de trimitere trebuie analizate, așadar, în lumina acestor două principii.

19 În ceea ce privește principiul echivalenței, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, acesta impune ca toate normele aplicabile acțiunilor să se aplice fără distincție atât acțiunilor întemeiate pe încălcarea dreptului Uniunii, cât și celor similare întemeiate pe nerespectarea dreptului intern (Hotărârea din 26 ianuarie 2010, Transportes Urbanos y Servicios Generales, C-118/08, Rep., p. I-635, punctul 33 și jurisprudența citată).

20 Pentru a verifica dacă principiul echivalenței este respectat în acțiunea principală, trebuie să se examineze, prin urmare, dacă există, pe lângă o normă de prescripție precum cea din acțiunea principală, aplicabilă acțiunilor destinate să asigure în dreptul intern protecția drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii, o normă de prescripție aplicabilă acțiunilor din dreptul intern și dacă, având în vedere obiectul și elementele lor esențiale, cele două norme de prescripție pot fi considerate similare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 mai 2000, Preston și alții, C-78/98, Rec., p. I-3201, punctul 49, precum și Hotărârea Transportes Urbanos y Servicios Generales, citată anterior, punctul 35).

21 Or, trebuie arătat de la bun început că, astfel cum reiese din dosarul prezentat Curții, o normă de prescripție precum cea prevăzută la articolul 13 ter din GehG se aplică atât acțiunilor destinate să asigure, în dreptul intern, protecția drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii, cât și acțiunilor din dreptul intern. Rezultă, așadar, că normele de prescripție aplicabile fiecăruia dintre aceste două tipuri de acțiuni sunt identice.

22 De altfel, astfel cum arată de asemenea guvernele care au prezentat observații Curții, de excepția care decurge dintr-o dispoziție precum articolul 169 bis alineatul 4 din GehG, care permite prelungirea cu nouă luni a termenului de prescripție, beneficiază numai acțiunile destinate să asigure, în dreptul intern, protecția drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii.

23 Reclamantul din acțiunea principală și Comisia Europeană susțin însă, în esență, că, în temeiul articolului 169 bis alineatul 1 din GehG, profesorii universitari care au dobândit vechime cel puțin în parte în universități din alte state membre decât Republica Austria trebuie, spre deosebire de profesorii care și-au desfășurat întreaga carieră în acest din urmă stat membru, să introducă o cerere pentru a obține indemnizația specială de vechime. O asemenea situație ar presupune că o normă de prescripție precum cea din acțiunea principală are un domeniu de aplicare care, în ipoteza acțiunilor destinate să asigure, în dreptul intern, protecția drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii, este mai larg decât în cazul acțiunilor din dreptul intern.

24 Astfel, în opinia reclamantului din acțiunea principală și a Comisiei, norma de prescripție menționată nu produce efecte, în privința profesorilor care și-au desfășurat întreaga carieră în Austria, decât în cazuri rare și particulare, atunci când, de exemplu, ca urmare a unei erori, anumite elemente ale remunerației persoanelor interesate nu au fost acordate, iar acestea din urmă nu au introdus în timp util o cerere de examinare a situației lor. În schimb, în privința profesorilor care au dobândit vechime cel puțin în parte în universități din alte state membre decât Republica Austria, aplicarea normei de prescripție ar avea caracter sistematic.

25 Totuși, o asemenea împrejurare nu permite să se concluzioneze că ar exista, în realitate, două norme de prescripție care nu ar trebui considerate similare.

26 Astfel, după cum arată, în esență, guvernele austriac, italian și polonez, necesitatea de a introduce o cerere vizează nu numai profesorii care au dobândit vechime cel puțin în parte în universități din alte state membre decât Republica Austria, ci și profesorii care și-au desfășurat întreaga carieră în acest din urmă stat membru și pentru care indemnizația specială de vechime nu a fost corect calculată. În consecință, această necesitate de a introduce o cerere se impune, în realitate, tuturor profesorilor care au

făcut obiectul unei aplicări greșite a normelor de drept ce reglementează acordarea indemnizației menționate și care doresc ca eroarea săvârșită să fie rectificată, indiferent dacă este vorba despre o eroare săvârșită în raport cu norme interne sau în raport cu normele dreptului Uniunii pe care autoritățile naționale competente ar fi trebuit să le aplice în mod direct.

27 În aceste condiții, nu se poate considera că o normă de prescripție precum cea opusă reclamantului din acțiunea principală este contrară principiului echivalenței.

28 În privința principiului efectivității, Curtea a recunoscut compatibilitatea cu dreptul Uniunii a stabilirii, sub sancțiunea decăderii, în vederea garantării securității juridice, a unor termene rezonabile de introducere a acțiunilor care protejează atât persoana interesată, cât și administrația vizată. Astfel, asemenea termene nu sunt de natură să facă practic imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de ordinea juridică a Uniunii. În această privință, un termen național de decădere de trei ani este rezonabil (a se vedea în acest sens Hotărârea Aprile, citată anterior, punctul 19, precum și Hotărârea din 24 martie 2009, Danske Slagterier, C-445/06, Rep., p. I-2119, punctul 32 și jurisprudența citată).

29 În consecință, în lipsa unor împrejurări speciale aduse la cunoștința Curții, nu se poate considera că o normă de prescripție precum cea opusă reclamantului din acțiunea principală, care prevede un termen de prescripție de trei ani ce poate fi prelungit cu nouă luni, este contrară principiului efectivității.

30 Această interpretare nu este infirmată de împrejurarea că Hotărârea Köbler, citată anterior, produce efecte de la data intrării în vigoare a normei interpretate, din moment ce efectele menționate nu au fost limitate în timp de Curte. Astfel, aplicarea unei modalități procedurale precum termenul de prescripție din acțiunea principală nu poate fi confundată cu limitarea efectelor unei hotărâri a Curții cu privire la inter-

pretarea unei dispoziții a dreptului Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 septembrie 1998, Edis, C-231/96, Rec., p. I-4951, punctele 17 și 18).

31 Reclamantul din acțiunea principală și Comisia susțin însă că legiuitorul austriac a exclus, printr-o dispoziție legislativă clară, luarea în considerare a perioadelor de activitate efectuate în universitățile din alte state membre decât Republica Austria.

32 În opinia acestora, profesorii universitari ce atestă perioade de vechime dobândite în asemenea universități trebuiau să se aștepte, în aceste împrejurări, la respingerea cererilor lor de recunoaștere a acestor perioade în vederea acordării indemnizației speciale de vechime. Legiuitorul austriac ar fi avut, așadar, un comportament de natură să descurajeze profesorii universitari, care aveau în principiu dreptul la această indemnizație, să introducă în timp util cererea necesară exercitării acestui drept.

33 Totuși, trebuie arătat că dreptul Uniunii nu interzice unui stat membru să opună un termen de decădere unei cereri prin care se urmărește obținerea unei indemnizații speciale de vechime precum cea din acțiunea principală, care nu a fost acordată, cu încălcarea dispozițiilor dreptului Uniunii, chiar dacă acest stat membru nu a modificat normele naționale pentru a le face compatibile cu aceste dispoziții. Situația este diferită numai în cazul în care comportamentul autorităților naționale coroborat cu existența unui termen de decădere a condus la privarea totală a unei persoane de posibilitatea de a-și invoca drepturile în fața instanțelor naționale (a se vedea în acest sens Hotărârea Aprile, citată anterior, punctele 43 și 45).

34 Or, existența unei asemenea împrejurări nu poate fi stabilită în acțiunea principală.

35 În special, aplicarea unui termen de prescripție nu privează pur și simplu o persoană precum reclamantul din acțiunea principală de dreptul de a obține o indemnizație care nu îi fusese acordată, cu încălcarea dispozițiilor dreptului Uniunii (a se vedea, prin analogie, Hotărârea din 2 februarie 1988, Barra și alții, 309/85, Rec., p. 355, punctul 19, precum și Hotărârea din 9 februarie 1999, Dilexport, C-343/96, Rec., p. I-579, punctul 37).

36 De altfel, din dosarul prezentat Curții nu reiese că faptul că reclamantului din acțiunea principală i se opune un asemenea termen de prescripție ar fi consecința informațiilor inexacte care i-ar fi fost furnizate în mod deliberat de autoritățile naționale competente (a se vedea, prin analogie, Hotărârea din 1 decembrie 1998, Levez, C-326/96, Rec., p. I-7835, punctul 34). Astfel cum arată în mod întemeiat guvernul francez, faptul că exista, anterior, o reglementare clară ce era contrară dreptului comunitar nu poate fi asimilat furnizării unor asemenea informații inexacte, deoarece, în caz contrar, orice aplicare a unui termen de prescripție ar deveni imposibilă în împrejurări precum cele din acțiunea principală, spre deosebire de ceea ce rezultă din cuprinsul punctului 33 din prezenta hotărâre.

37 În sfârșit, în măsura în care întrebările preliminare privesc de asemenea interpretarea articolului 39 CE și a articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1612/68, trebuie arătat că, pentru aceleași motive precum cele prezentate la punctele 21-26 din prezenta hotărâre, nu se poate considera că aplicarea unui termen de prescripție în împrejurări precum cele din acțiunea principală constituie o discriminare indirectă față de un lucrător în sensul acestor dispoziții.

38 Astfel, trebuie să se considere că situația profesorilor universitari precum reclamantul din acțiunea principală este comparabilă cu cea a profesorilor universitari care și-au desfășurat întreaga carieră în Austria și a căror indemnizație specială de vechime nu

a fost corect calculată în raport cu dispoziții de drept intern. Or, reiese că aceste două categorii de profesori universitari fac obiectul unui tratament în esență identic.

39 De asemenea, nu rezultă că aplicarea unui termen de prescripție în împrejurări precum cele din acțiunea principală constituie, în sine, o restricție privind libera circulație a lucrătorilor în sensul articolului 39 CE. Astfel, în momentul în care intervine, aplicarea acestui termen de prescripție are efecte în ceea ce privește posibilitatea de a obține indemnizația specială de vechime pentru o perioadă care se situează în totalitate în trecut. Rezultă că aceasta nu poate împiedica sau descuraja un lucrător precum reclamantul din acțiunea principală să își exercite dreptul la liberă circulație a lucrătorilor, întrucât posibilitatea de a obține indemnizația menționată pentru trecut nu depinde de alegerea lucrătorului de a-și exercita acest drept (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 ianuarie 2000, Graf, C-190/98, Rec., p. I-493, punctul 24).

40 Pe de altă parte, nu există niciun indiciu că aplicarea unui termen de prescripție în împrejurări precum cele din acțiunea principală ar fi putut împiedica sau descuraja un lucrător precum reclamantul din acțiunea principală, la un anumit moment din trecut, să își exercite dreptul la liberă circulație a lucrătorilor. Astfel cum reiese din Hotărârea Köbler, citată anterior, însuși refuzul de a acorda indemnizația specială de vechime persoanei interesate, în cazul în care își exercita acest drept, constituia o restricție privind libera circulație a lucrătorilor în sensul articolului 39 CE.

41 Prin urmare, trebuie să se răspundă la întrebările adresate că dreptul Uniunii nu se opune unei reglementări precum cea din acțiunea principală, care prevede un termen de prescripție de trei ani pentru introducerea cererilor de plată a indemnizațiilor speciale de vechime de care a fost privat un lucrător care și-a exercitat dreptul la liberă circulație, anterior pronunțării Hotărârii Köbler, citată anterior, din cauza aplicării unei reglementări interne incompatibile cu dreptul comunitar.

Cu privire la cheltuielile de judecată

42 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

Dreptul Uniunii nu se opune unei reglementări precum cea din acțiunea principală, care prevede un termen de prescripție de trei ani pentru introducerea cererilor de plată a indemnizațiilor speciale de vechime de care a fost privat un lucrător care și-a exercitat dreptul la liberă circulație, anterior pronunțării Hotărârii din 30 septembrie 2003, Köbler (C-224/01), din cauza aplicării unei reglementări interne incompatibile cu dreptul comunitar.

Semnături